

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

VAAHTERAMÄEN EEMELI

Suomentanut Aila Meriluoto

WSOY

Astrid Lindgren

VAAHTERAMÄEN
EEMELI

Suomentanut Aila Meriluoto

Kuvittanut Björn Berg

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

EMIL I LÖNNEBERGA

Alkuteoksen kustantanut 1963 Rabén & Sjögren, Ruotsi

© Text: Astrid Lindgren 1963 / The Astrid Lindgren Company

© Illustrations: Björn Berg / Bildmakarna Berg AB

**ASTRID
LINDGREN**
COMPANY

For more information about Astrid Lindgren, see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren Company,
Stockholm, Sweden.

For more information, please contact info@astridlindgren.se

Suomenkielinen laitos © Aila Meriluoto ja WSOY 1970, 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Tarkistettu suomennos 2019

ISBN 978-951-0-49132-4

Painettu EU:ssa

Karl-Johanille

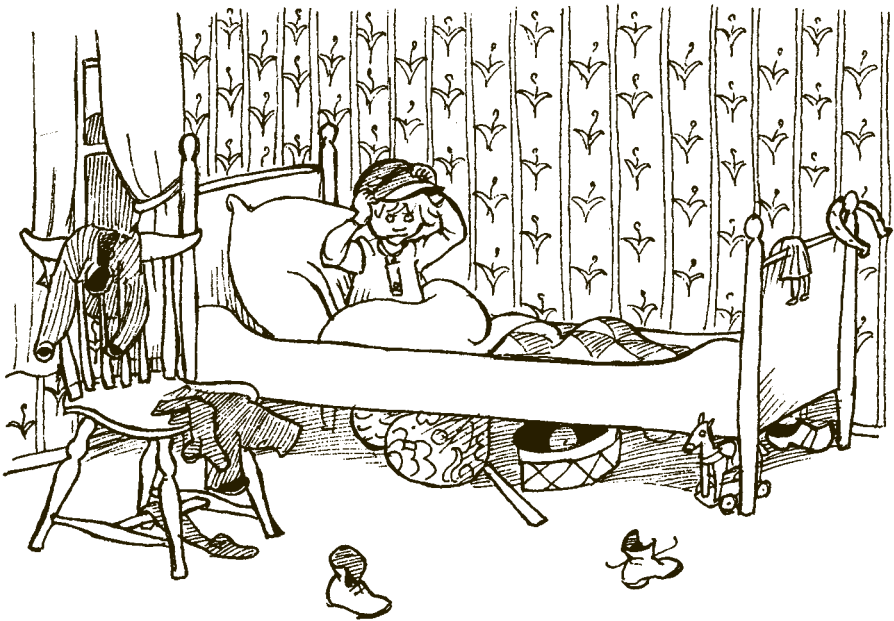
Vaahteramäellä asui poika, jota sanottiin Vaahteramäen Eemeliksi. Hän oli villi pieni jukuripää, ei ollenkaan tuollainen kiltti lapsi kuin sinä. Vaikka kiltin näköinen Eemeli oli – oikein kiltin näköinen. Silloin kun ei kiljunut. Eemelillä oli pyöreät sinisilmät ja pyöreät punaposket ja vaalea villava tukka. Kaikki oli niin kiltin näköistä, että Eemeliä olisi luullut kerrassaan pikku enkeliksi. Mutta jos luuli, niin erehtyi. Eemeli oli viiden vanha ja väkevä kuin pieni härkä, ja hän asui Kissankulman talossa Vaahteramäen kylässä. Ja tietysti hän puhui samanlaista kieltä kuin sillä seudulla puhuttiin, minkäpä hän sille mahtoi. Kun hän halusi lakkinsa, hän ei sanonut kuten sinä: ”Minä tahdon lakkini.” Hän sanoi näin: ”Mie tahon miun mössykkäin!” Hänen mössykkänsä oli tuollainen lippalakki, jossa oli musta lippa ja sininen päällinen, aika ruma lakki. Isä oli ostanut sen hänelle kerran kaupungista. Eemeli ihastui siihen niin, että sanoi illalla nukkumaan mennessään: ”Mie tahon miun mössykkäin!”

Äiti ei olisi antanut Eemelille lakkia vuoteeseen. Hän aikoi työntää sen eteisen hyllylle, mutta silloin

Eemeli kiljui niin, että koko Vaahteramäki kuuli: ”Mie tahon miun mössykkäin!”

Ja kolmen viikon ajan Eemeli nukkui joka yö lakki päässään. Kävihän se jotenkuten, vaikka myhkyräiseltä tuntuikin. Pääasia että Eemeli sai tahtonsa lävitse, siitä hän kyllä piti huolen. Ja siitä, ettei äiti saanut tahtoaan lävitse. Kerran jouluna äiti yritti saada Eemelin syömään papumuhennosta, vihannekset kun ovat niin terveellisiä. Mutta Eemeli sanoi ei.

- Etkö sinä ikinä aio syödä vihanneksia? äiti kysyi.
- Joo, oikeita vihanneksia, sanoi Eemeli.

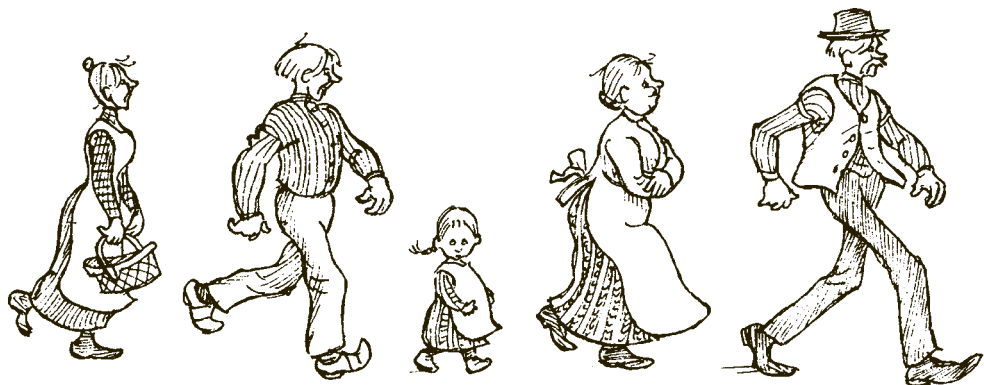

Ja sitten hän istahti hissukseen joulukuusen taakse ja rupesi nakertelemaan sitä. Mutta pian hän kyllästyi, sillä neulaset pistelivät suuta.

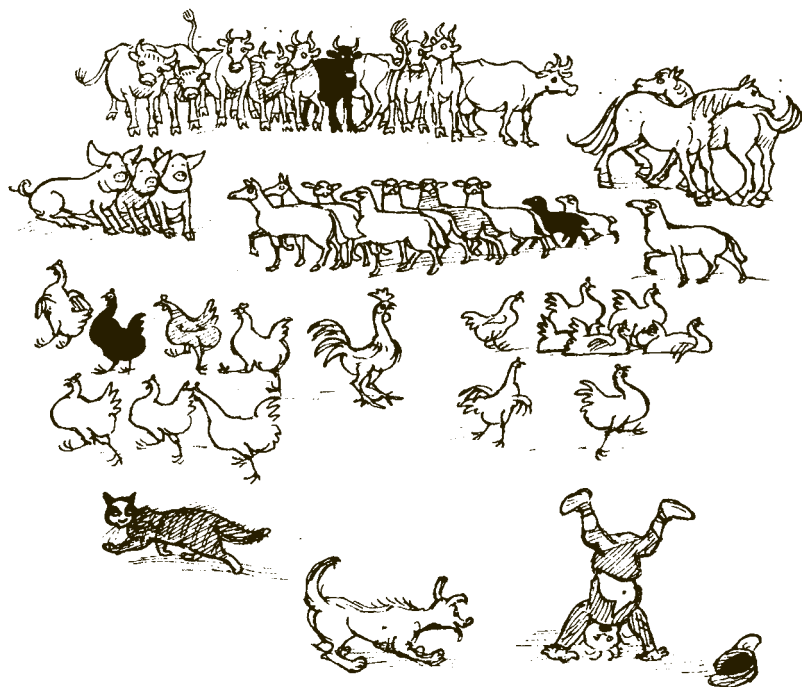
Sellainen jukuripää oli Eemeli. Hän halusi komenella äitiä ja isää ja koko Kissankulmaa, mieluummin koko Vaahteramäkeä, mutta siihen eivät vaahteramäkeläiset suostuneet.

– Nuo Kissankulman Niemiset ovat aika helteessä, kun poika on tuollainen vintiö, he sanoivat. – Siitä ve-karasta ei kyllä ikinä tule ihmistä.

Niin sitä luultiin Vaahteramäellä. Eipä olisi sellaisia puhuttu, jos olisi arvattu miten pitkälle Eemeli vielä pääsi. Jos olisi arvattu, että hänestä isona tuli vallan kunnanvaltuuston puheenjohtaja! Et varmaan tiedä, mitä merkitsee olla kunnanvaltuuston puheenjohtaja, mutta hienoa puuhaa se on, usko pois, ja se Eemelistä vähitellen tuli.

Mutta pysytellään nyt vain siinä ajassa, jolloin Eemeli oli vielä pieni ja asui Kissankulman talossa Vaahteramäen kylässä isänsä Anttoni Niemisen, äitinsä Alma Niemisen ja pienen Iida-siskonsa kanssa. Kissan-

kulmassa oli myös renki Aatu ja piika jonka nimi oli Liina. Sillä siihen aikaan kun Eemeli oli pieni, Vaah-
teramäellä ja muuallakin oli piikoja ja renkejä. Rengit
kyntivät ja hoitivat hevoset ja härät ja ajoivat heinät la-
toon ja kylvivät perunan, ja piiat lypsivät ja pesivät asi-
tiat ja lattiat ja lauloivat lapsille.

Nyt siis tiedät keitä Kissankulmassa asui. Anttoni-
isä, Alma-äiti, pikku Iida, Aatu ja Liina. Ja lisäksi kaksi
hevosta, pari härkää, kahdeksan lehmää, kolme por-
sasta, kymmenen lammasta, viisitoista kanaa, kukko,
kissa ja koira. Ja tietysti Eemeli.

Kissankulma oli soma pieni maalaistalo, jossa oli
punaiseksi maalattu päärakennus kummulla omena-
puiden ja syreenien keskellä. Ja ympärillä oli peltoja ja
niittyjä ja laidunmaita ja järvi ja iso, iso metsä.

Kissankulman elämä olisi ollut tyyntä ja rauhallista, ellei Eemeliä olisi ollut.

– Tuolla pojalla on aina metkut mielessä, sanoi Liina. – Ja milloin se ei itse konstaile, niin ainakin sille sattuu jos mitä. Mokomaa vekaraa en ole ikinä nähnyt.

Mutta äiti puolusti Eemeliä.

– Eihän Eemeli häijy ole, hän sanoi. – Tänäänkin jos hän nyt kerran nipisti Iidaa ja sattui kaatamaan kahvikerman... no niin, ja juoksuttihan hän kissaa kanakopin ympäri. Mutta muuten minusta näyttää, että poika alkaa tasaantua ja tulla kiltimmäksi.

Ei Eemeli häijy ollutkaan, ei toki. Hän piti kovasti sekä Iidasta että kissasta. Mutta pakkohan Iidaa oli vähän nipistää, sillä ei sisko muuten olisi antanut hänelle siirappivoileipänsä. Ja kissaa Eemeli ajoi takaa

kaikessa ystävydessä, vain nähdäkseen voittaisiko sen juoksussa. Vaikka ei kissa sitä ymmärtänyt.

Tämä päivä, jolloin Eemeli nipisteli kerran Iidaa ja kaatoi kahvikerman ja ajoi takaa kissaa, oli maaliskuun seitsemäs. Mutta nyt saat kuulla parista muusta päivästä, joina tapahtui enemmän. Mistä syystä lienee tapahtunut. Siksikö että Eemelillä oli metkut mielessä vai siksi, että hänelle aina sattui jos mitä. Aloitetaan vaikka erästä kevätpäivästä.

VOI HERRANJESTAS MINKÄLAINEN POIKA OLI HÄN!

Vaahteramäen Eemelillä on siniset silmät, punaiset posket ja pellavatukka: Eemeli näyttää niin kiltiltä, että häntä voisi luulla pikku enkeliksi. Mutta jos luulee niin, erehtyy.

Ei Eemeli tahallaan tai ilkeyttään metkuile. Mutta koska hän on kovin kekseliäs ja tavattoman aikaansaava, niin hänelle sattuu kaikenlaista. Aikuis-
ten mielestä sattumukset ovat metkuja, ja jokaisesta metkusta Eemeli joutuu teljetyksi verstashuoneeseen, missä hän vuolee aikansa kuluksi puu-ukon.

Eemelillä onkin jo puu-ukkoja enemmän kuin vuodessa on päiviä.

Astrid Lindgrenin tunnetuimpiin hahmoihin kuuluvasta pojanviikarista kerrotaan kirjoissa *Vaahteramäen Eemeli*, *Eemelin uudet metkut* ja *Eläköön Eemeli*. Vauhdikkaan sarjan on kuvittanut Björn Berg.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-49132-4